

Arrest

nr. 230 761 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 januari 1986.

Volgens haar verklaringen is de verzoekende partij op 19 juni 2017 het Rijk binnengekomen.

Op 28 juni 2017 dient de verzoekende partij een eerste verzoek in om internationale bescherming.

Op 14 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 25 juli 2018 met nummer 207 195 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 26 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 8 oktober 2019 met nummer 227 195 verwerpt de Raad het beroep.

Op 10 september 2018 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 maart 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van 10 september 2018 onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 24 mei 2019 met nummer 221 724 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 maart 2019.

Op 31 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Dit is de bestreden beslissing die ten laatste op 7 augustus 2019 ter kennis wordt gebracht aan de verzoekende partij en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

naam : [A.-M.]

voornaam : [S.A.R.]

geboortedatum : 25.01.1986

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 24/05/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een negatieve beslissing genomen over het beroep tegen deze beslissing van niet-ontvankelijkheid.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28/06/2017 en 10/0/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) bepalen:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepalingen bekrachtigen een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M. S. S. /België en Griekenland).

Het EVRM geeft echter geen definitie, maar slechts een opsomming van wat er onder het verbod van foltering dient te worden verstaan, meer bepaald: foltering, onmenselijk behandeling of vernederende behandeling. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bepaalt het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM.

■ *In het arrest van het EHRM 1 juni 2010. Gäfgen/Germanv oordeelt het Hof volgens zijn vaste rechtspraak dat een minimum grens moet zijn overschreden opdat een situatie onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt;*

"In order for ill-treatment to fall within the scope of Article 3 it must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex and age and state of health of the victim (see Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25, and Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX). Further factors include the purpose for which the treatment was inflicted together with the intention or motivation behind it (compare, inter alia, Aksoy v. Turkey, 18 December 1996, § 64, Reports 1996-VI; Egmez v. Cyprus, no. 30873/96, § 78, ECHR 2000-XII; and Krastanov v. Bulgaria, no. 50222/99, § 53, 30 September 2004), as well as its context, such as an atmosphere of heightened tension and emotions (compare, for instance, Selmouni, cited above, § 104, and Egmez, loc. cit). " (eigen benadrukking).

■ *In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 januari 2016 nr. 160 641 past de Raad dit toe;*

"Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28)."

■ *Vervolgens oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 28 januari 2016 nr. 161 018 dat in principe een begin van bewijs dient te worden geleverd door verzoeker van*

zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij een verwijdering van het land van bestemming blootgesteld wordt aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

■ **Het arrest van de Vreemdelingenbetwistingen van 26 januari 2016 nr. 160 739 oordeelt;**

"Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128- 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons/ Verenigd Koninkrijk, §108 in fine). "

Om een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest vast te stellen moet er dus sprake zijn van een minimumniveau aan hardheid. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak.

De verwerende partij dient m.a.w. na te gaan of er sprake is van een minimumniveau aan hardheid alvorens een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen. Hierbij dient de verwerende partij rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak.

In casu betreft het een alleenstaande vrouw die haar herkomstland ontvlucht is omwille van het dreigement van haar ex-echtgenoot. Na haar aankomst in België diende ze een verzoek tot internationale bescherming. Echter, het Commissariaat Generaal hechte daar geen geloof aan. Verzoekster diende nadien een volgend verzoek in maar dit werd onontvankelijk verklaard.

Ondanks de negatieve beslissingen van de asielinstantie heeft verzoekster nooit gedacht terug te keren naar haar land van herkomst. Door de vrees die zij voor haar ex-echtgenoot koestert, is zij genooddaakt om hier in België te blijven, ook al zou dit betekenen dat zij in de illegaliteit belandt.

Deze hardnekkige houding van verzoekster toont alleen maar aan dat er minstens een vermoeden bestaat dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar het herkomstland.

Verwerende partij diende hier rekening mee te houden alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. In casu is dit echter niet gebeurd.

Bovendien diende verwerende partij ook na te gaan of verzoekster, als alleenstaande vrouw, al dan niet onderworpen zou worden aan een vernederende behandeling wanneer zij uit het Belgische grondgebied verwijderd zou worden. Dit is in casu evenmin gebeurd."

2.1.2. Artikel 3 van het EVRM, net als artikel 4 van het Handvest, luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de

persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De verzoekende partij dient echter zelf aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij betoogt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, Irak, omwille van haar vrees voor haar ex-echtgenoot. Zij stelt dat hij haar heeft bedreigd. De verzoekende partij laat echter na om haar vrees verder te concretiseren, te verduidelijken of te staven met een begin van bewijs.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij reeds de mogelijkheid heeft gehad om in het kader van haar twee verzoeken om internationale bescherming elke vrees voor een terugkeer naar Irak te concretiseren. Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat bij het eerste verzoek om internationale bescherming zowel de commissaris-generaal als de Raad de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door de verzoekende partij opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond.

In het arrest van 25 juli 2018 met nummer 207 195, in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, stelt de Raad het volgende:

“Tenslotte wijst verzoekster er in haar aanvullend schrijven van 1 juni 2018 nog op dat haar man tegen haar klacht heeft neergelegd bij de rechtbank waarin hij haar beveelt om te gehoorzamen en naar huis dient terug te keren. Hij zou inmiddels een definitief vonnis over de zaak bekomen hebben en een arrestatiebevel zou op alle luchthavens uithangen. Als gevolg hiervan zou verzoeksters vader een verstopingsdocument hebben opgemaakt. Ze kan hiervan echter geen enkel document neerleggen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster pas naar aanleiding van de zitting, met name zes jaar na haar echtscheiding, voor het eerst vermeldt dat ze nog problemen zou hebben met haar ex-man. Zij verklaarde nochtans dat zij bij haar vertrek uit Irak in 2017 niets meer van haar man had vernomen en dat ze van haar ex-echtgenoot niets meer heeft gezien sinds haar laatste probleem eind 2011. Dat zij opnieuw problemen met hem zou krijgen, jaren nadat de scheiding werd uitgesproken, vindt geen steun in haar eerdere verklaringen en wordt door geen enkel objectief element in het dossier gestaafd. Zij maakte ook geen melding van het feit dat er nog een procedure tegen haar zou lopen. Ter terechtzitting hierover verder ondervraagd, verklaart verzoekster dat haar zus haar dit in januari 2018 via WhatsApp zou hebben medegedeeld. Zo zij niet kan verklaren waarom, indien haar zus de visu kon vaststellen dat er op alle luchthavens opsporingsberichten ten aanzien verzoekster werden uitgehangen, zij hier via

WhatsApp dan ook niet eenvoudig een foto van kon verzenden. De Raad hecht bijgevolg geen enkel geloof aan deze nieuwe beweringen. Wat betreft de verstoting door haar vader, verklaart verzoekster dat dit het gevolg is van het nieuwe optreden van haar ex-echtgenoot. Bijgevolg zijn ook deze verklaringen aangetast door dezelfde geloofwaardigheidsgebreken. Verzoekster legt evenmin enig stuk neer ter ondersteuning van deze nieuwe verklaringen, ondanks het feit dat zij voorheen steeds heeft verklaard nog in contact te staan met haar familieleden.

[...]

In de mate verzoekster aanvoert dat zij als alleenstaande gescheiden vrouw een kwetsbaar profiel heeft en blootstaat aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt uit het onderzoek van de vluchtelingenstatus dat verzoekster geen vervolgingsvrees aannemelijk gemaakt ten aanzien van haar vader en zij wel degelijk kan rekenen op de steun van een familiaal netwerk in Irak. Verzoekster voert geen andere elementen aan waardoor het lijkt dat ze nood heeft aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

[...]

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet."

Het tweede verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal op 14 maart 2019 onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij heeft hiertegen beroep aangetekend bij de Raad, die dit beroep bij arrest van 24 mei 2019 met nummer 221 724 heeft verworpen. In de beschikking van 30 april 2019 werd het volgende opgenomen:

"De Raad wijst er op dat verzoekster heden verder borduurt op en volhardt in haar relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd en stukken heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas.

De Raad merkt op dat de drie verstotingsbrieven en het vonnis fotokopieën betreffen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarnaast merkt de Raad op dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Voorts heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld omtrent deze documenten: "Het document dat u voorlegt en wat een vonnis zou betreffen dat stelt dat u onder zijn hoede dient terug te keren, betreft daarenboven louter een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Het CGVS ziet verder niet in waarom u dit document niet eerder kon voorleggen daar het blijkt te dateren van 3 januari 2018. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het bekend is dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn.

Dit wordt ook duidelijk door de verstotingsbrieven die u voorlegt. Los van het feit dat het CGVS niet inziet wat een sjiitische groepering van het kaliber van Asaib Ahl al-Haq plots te maken kan hebben met uw verstoting (u maakte daarenboven geen enkele melding van deze groepering in het kader van uw eerste verzoek) moet er worden vastgesteld dat de hoofding van de verstotingsbrief van deze groepering dusdanig flagrante en amateuristische schrijffouten bevat dat het CGVS enkel kan concluderen dat u de Belgische asielinstanties tracht te misleiden middels het voorleggen van vervalste documenten. De tweede gedrukte verstotingsbrief is dan weer afkomstig van de hoogst bevreemdend genaamde organisatie "gathering tribes in southern iraq". Naast het feit dat het CGVS niet inziet waarom een organisatie van Zuid-Iraakse stammen verstotingsbrieven met een Engelse hoofding zou uitvaardigen is er, afgezien van de geboorteplaats van uw moeder, in casu Thi Qar, in uw administratief dossier geen enkele link te vinden met Zuid-Irak. Uit uw verklaringen kan vervolgens worden vastgesteld dat de derde verstotingsbrief de verstoting betreft die uitgaat van uw vader. Dit betreft evenwel louter een kopie van een handgeschreven brief die door iedereen kan zijn opgesteld. Bovendien moet er worden vastgesteld dat deze brief gedateerd is op 11 juni 2018. Deze vaststelling op zich ondergraaft totaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien u in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 1 juni 2018 aanbracht dat uw vader een verstotingsdocument had opgemaakt (arrest 30/07/2018, p. 9). Dit is uiteraard onmogelijk." Verzoekster

betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de voorgaande vaststellingen omtrent haar voorgelegde documenten.

[...]

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken."

Bijgevolg kan de verzoekende partij niet voorhouden dat er niet werd nagegaan of zij, als alleenstaande vrouw, al dan niet onderworpen zou worden aan een vernederende behandeling bij een terugkeer naar Irak. De verzoekende partij toont niet dat ze heden over nieuwe elementen in het licht van artikel 3 van het EVRM beschikt, die nog niet eerder werden beoordeeld. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS